

متن پرسش

سلام: با توجه به سخنان شما در جلسه شنبه در خصوص قرب نوافل، آیا این برداشت درست است: خداوند در حدیث قدسی در مورد قرب نوافل می فرماید اگر کسی نوافل را انجام دهد، من گوش و چشم او خواهم شد. در اینجا باز یک خودیت برای شخص مطرح است. می گوید که خدا در چشم و چوش شخص وارد می شود. هنوز شخص مطرح است ولی در مورد آیه «مارمیت اذا رمیت» مسئله فانی شدن پیامبر در حضرت حق مطرح می شود. در این آیه حتی خودیت هم مطرح نیست. ولی در حدیث قرب نوافل هنوز خود شخص به درجه فانی مطلق نرسیده است، به همین دلیل هم در حدیث گفته شده نوافل(مستحبات)، نگفته واجبات!!! آیا این برداشت بنده درست است؟ ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مقام قرب نوافل تا آنجا سالک را جلو می برد که خود حق می فرماید: «لَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالنَّوَافِلِ مُخْلِصًا لِي حَتَّى أُحِبَّهُ فَإِذَا أَحَبَبْتُهُ كُنْتُ سَمْعَهُ الَّذِي يَسْمَعُ بِهِ وَبَصَرَهُ الَّذِي يُبْصِرُ بِهِ وَيَدَهُ الَّتِي يَنْطِشُ بِهَا» [۱] همواره بنده‌ی من به وسیله‌ی نوافلها به من نزدیک میشود در صورتی که کاملاً به من اخلاص دارد تا اینکه او را دوست دارم، پس هرگاه او را دوست داشتم گوش او مشوم که با آن مشنود و چشم او مگردم که با آن مبیند و دست او مشوم که با آن مگیرد. و خداوند از این طریق در حرکات و سکنات سالک ظهور میکند. بنابراین در این حالت عبد، در حق فانی و به حق باقی می شود که صورت کامل آن مقام حضرت ختمی مرتبت «صلوات الله علیه و آله» است که حضرت حق در وصف او می فرماید: «ما رمیت اذا رمیت». موفق باشید